

дома си; а дома, знаете, дървентъ господъ ма чѣка!..

Ала и това ми нищо не помогна. И хокаха ма и немигъ ядохъ, и пакъ крайятъ на земята изъ главата ми не излазяше. Азъ и самъ не зная какво са случи съ мене; никакъ ми не даваше мира тоя проклѣти край. Ами защо ли не може да са наиде нито единъ човѣкъ, който да е доходилъ до крайятъ на нашата земя? Има у насъ такива люде, които сж на сѣкаде ходиле, сички кѣшета сж обикалили, сички градове и столни ини сж преминале, а до крайятъ на земята ни единъ не е можалъ да достигне. А може той да не е въ нашата земя, а въ друго нѣкое царство? Ала и това не може да бѣде. Живѣеше въ нашето село единъ старецъ, който бѣ сичките земни исходилъ: и турската земя бѣ той исходилъ и у Френците бѣше живѣлъ. Питахъ азъ и него; ала и той до крайятъ не бѣше дохождалъ. — „Не сжмъ азъ до крайятъ доходилъ,“ ми каза той. — „Ами що има, дѣдо, по-нататакъ отъ Френската земя?“ попитахъ азъ. — „Тамъ, казва, по-нататакъ е вода, море.“ — „А зжди морето?“ казвамъ. — „Зжди морето е пакъ земя,“ казва. — „А по-нататакъ, питамъ, нема нѣма такова едно мѣсто, дѣто не е ни вода, ни земя, а да е такова нѣщо, зжди което да не може да са върви повече.“ — „Такова мѣсто нѣма, казва той: — азъ сжмъ много мѣста исходилъ, а за такова мѣсто не сжмъ отъ никого слушалъ да има.“ Какви сж тие чудеса! На гледай ти! Да кажемъ, тамъ е поле, а то има край. На тамъ има околина, и тя е свой край. И сѣко царство има свои граници (сжнѣре), и сѣко море